

Arrest

nr. 218 565 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Mieke VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mieke VAN LAER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat An Sofie DEBERSAQUES, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 26 januari 2015 een asielaanvraag ingediend in Spanje.

Verzoeker verklaart in de loop van 2018 naar België te zijn gekomen om samen met zijn Belgische vriendin M.K. te wonen. Daarom dienden zij een verklaring van wettelijke samenwoning in bij de stad Antwerpen. Op 6 december 2018 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de familierechtbank. De zaak is nog aanhangig.

Op 11 maart 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

[....]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in zijn land van herkomst Kameroen nog zijn ouders, vijf zussen en twee kinderen te hebben.

In België zou betrokkene een relatie hebben met een acht jaar oudere Belgische onderdane, M. K.. Op 26.07.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevr. K.. Op 06.12.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 30.11.2018, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. K., die zelf van Kameroense oorsprong is, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kameroen. Zowel betrokkene als Mevr. K. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het beroep dat betrokkene bij de Rechtbank van Eerste Aanleg indiende tegen deze weigering tot registratie van samenwoning houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhoude. De weigering van registratie van samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van zijn relatie met Mevr. K.. In het administratief dossier van betrokkene is geen

sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
-artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene werd door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen. Hij verzette die afspraak naar 14.02.2019, maar daagde niet op en ondernam geen poging om een nieuwe afspraak te maken. Hij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen. Hij verzette die afspraak naar 14.02.2019, maar daagde niet op en ondernam geen poging om een nieuwe afspraak te maken. Hij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Kameroen omwille van zijn relatie met een Belgische onderdane. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkene verklaart verder dat hij in Spanje een asielaanvraag indiende maar dat hij daar nooit antwoord op kreeg. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 Verzoeker voert in de middelen de schending aan van het hoorrecht, het *audi alteram partem* beginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

“3.

Eenzelfde perverse mechanisme ziet men terugkeren in het onderdeel van de bestreden beslissing waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Hiermee wordt afgeweken van de normale termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

Het artikel 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet creëert echter geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien (...)”

Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is.

Het volgende wordt beweerd om te staven dat verzoeker een risico op onderduiken zou vertonen door niet mee te werken met de overheden:

“Betrokkene werd door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen. Hij verzette die afspraak naar 14.02.2019, maar daagde niet op en ondernam geen poging om een nieuwe afspraak te maken. Hij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.”

Verzoeker was hierover uiterst verbaasd. Hij heeft nooit zo'n brief gekregen. Zijn partner treedt hem bij: de brievenbus wordt slotvast gesloten en er zijn nooit problemen geweest met de post. Gezien hun stelligheid vroeg hun advocaat de betrokken uitnodigingen op.

Een eerste brief (stuk 10) is gericht aan het correcte adres maar vermeldt geen reden of doel van de afspraak d.d. 07.02.2019 met de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat verzoeker, mocht hij deze ontvangen hebben - quod non (en verzoeker nodigt de Dienst Vreemdelingenzaken uit een bewijs van aangetekende zending of enig ander bewijs van ontvangst voor te leggen) - nog geen weet zou hebben gehad van het feit dat hem gevraagd zou worden om België te verlaten.

De tweede brief (stuk 11) vermeldt wel verzoekers naam, maar geen adres, en is gericht aan een “Geachte heer/mevrouw S, E, K Mariam”. Deze brief had tot doel om wegens onvoorziene omstandigheden de afspraak te verzetten, op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken (uit verder nazicht blijkt dat op 07.02.2019 een staking plaatsvond zodat de afspraken van die dag niet konden doorgaan), maar kan gezien de ontbrekende adressering verzoeker nooit bereikt hebben.

Het verwijt dat verzoeker zelf de afspraak zou hebben verzet en vervolgens niet kwam opdagen raakt kant noch wal, en is te kwader trouw.

Er is sprake van een cascade-effect: op basis van deze duidelijk onterechte stelling is beslist dat er een weigering tot medewerking met de overheden zou zijn, dat er daarom geen termijn wordt gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten, wat daarenboven dan weer de basis is voor een inreisverbod (dezelfde dag aan verzoeker betekend).

Verzoeker ziet hierin een goed voorbeeld van het inroepen van de eigen fout, wat uiteraard ontoelaatbaar is voor elke zorgvuldige overheid.

Verzoeker wijst op het artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In het artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken verder besproken::

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Verzoeker heeft nooit eerder het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, en heeft dus geen kans gekregen om vrijwillig terug te keren naar Spanje, wat hij overigens zeker overwogen zou hebben.

Evenmin heeft er een individueel onderzoek plaatsgevonden naar een eventueel actueel en reëel risico op onderduiken, waarin rekening gehouden werd met al verzoekers omstandigheden.

Er is daarentegen onmiddellijk en op een totaal onredelijke manier beslist hem géén termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Het beweerde onderduiken wordt immers tegengesproken door de feiten:

Verzoeker verblijft minder dan een jaar in België, gedurende hetwelk hij geen bevel om het grondgebied te verlaten kreeg.

Hij heeft zich quasi onmiddellijk met zijn partner bij de gemeente gemeld om informatie te vragen over wettelijke samenwoning.

Hij gaf de nodige documenten en identiteitsgegevens, die allemaal correct en volledig waren.

Hierbij werd hun adres uiteraard vermeld, waar ook twee positieve samenwoningcontroles plaatsvonden.

Samen met zijn partner ging hij in op de uitnodigingen voor de verhoren in het kader van het onderzoek van hun samenwoning.

Hij vormt tenslotte hoegenaamd geen gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst graag naar het arrest van uw Raad met nr. 202 349 d.d. 12.04.2018:

(...)

De artikelen 7 van de Terugkeerrichtlijn en 74/14 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, net als het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het fair-play- en het redelijkheidsbeginsel."

2.3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij met betrekking tot dit derde onderdeel van het middel het volgende:

"In een derde onderdeel acht verzoekende partij de bepalingen artikel 7 van de terugkeerrichtlijn, artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het fair-play en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Zij meent immers dat haar onterecht geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Zij is van oordeel dat er onterecht werd besloten dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Geheel terecht oordeelde de gemachtigde van de Minister dat er op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nu er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat en dit conform artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

"§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)"

Verweerder benadrukt dat uit de stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij werd uitgenodigd om een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen op 07.02.2019. De afspraak werd verzet naar 14.02.2019 maar verzoekende partij daagde op dat ogenblik niet op.

Verzoekende partij stelt dat zij de initiële brief niet heeft ontvangen. De tweede brief werd niet gericht aan haar adres, waardoor zij deze nooit heeft kunnen ontvangen.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat verzoekende partij niet op de hoogte was van het feit dat de afspraak werd uitgesteld naar 14.02.2019, dan nog moet worden vastgesteld dat zij zich niet aangeboden heeft op 07.02.2019.

De eerste brief werd immers wel aan het correcte adres gericht.

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekende partij niet wenst mee te werken met de overheden.

Het feit dat verzoekende partij de eerste brief niet zou hebben ontvangen is weinig geloofwaardig, zeker gezien zij steeds de andere brieven van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft ontvangen.

Verweerder vindt het dan ook frappant dat verzoekende partij net de brief die werd verstuurd na de weigeringsbeslissing niet zou hebben ontvangen.

De verzoekende partij haalt verder nog aan dat zij minder dan een jaar in België verblijft en nog geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zij zich quasi onmiddellijk heeft aangemeld bij de gemeente, zij de nodige documenten en identiteitsgegevens heeft afgeleverd, dat de woonstcontroles steeds positief waren, dat zij steeds inging op de uitnodigingen van het verhoor en dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij zelf alle belang had om in te gaan op de uitnodigingen tot verhoor, nu die kaderden binnen haar relatie met mevr. KIVEN, terwijl die relatie net werd aangegaan om verzoekende partij een verblijfsrecht te verschaffen.

Dit toont naar het oordeel van verweerder niet aan dat verzoekende partij steeds heeft meegewerkt met de overheid.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij met voormelde kritiek geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing. Met haar kritiek gaat de verzoekende partij immers niet in op de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing en toont zij derhalve niet aan dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze of ten onrechte heeft besloten dat de verzoekende partij niet heeft meegewerkt met de overheden.

De kritiek van verzoekende partij is niet dienstig."

2.3.2.3 Bespreking

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat en verzoeker niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden.

Artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...).”*

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek af te geven, is de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

*“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.
De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.*

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

[...]

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd nietontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegelaten omwille van een risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° (...)

2° (...)

3° (...)de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. De verzoekende partij wijst er terecht op dat heden artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken, bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In casu oordeelt verweerder in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat omdat de betrokkene niet mee of heeft meegewerkt met de overheden en hij motiveert: “Betrokkene werd door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen. Hij verzette die afspraak naar 14.02.2019, maar daagde niet op en ondernam geen poging om een nieuwe afspraak te maken. Hij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.”

Verzoeker betwist dat hij door de stad Antwerpen werd uitgenodigd om op 7 februari 2019 een bevel te ontvangen. Betwist dat hij de afspraak van 7 februari 2019 verzette naar 14 februari 2019 en betwist dat hij niet zou hebben meegewerkt met de autoriteiten.

Verzoeker verwijst naar de stukken 10 en 11 in bijlage van het verzoekschrift. Stuk 10 van 21 januari 2019 is een bevestiging van de afspraak op donderdag 7 februari 2019 om zich te komen aanmelden aan het loket vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen. Er wordt vermeld dat hij een afspraak heeft met het ‘loket vreemdelingenzaken’ en dient mee te nemen: de uitnodiging, zijn nationaal paspoort en een Belgische verblijfstitel. Er wordt niet vermeld dat hij wordt uitgenodigd om ‘een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen’.

Stuk 11 is een "update" van de uitnodiging loket vreemdelingenzaken van 5 februari 2019 waarin wordt vermeld dat "door onvoorziene omstandigheden" de afspraak van 7 februari 2019 niet kan doorgaan. Het administratief dossier bevat mail-correspondentie waarin wordt vermeld dat "de eerste afspraak werd verzet wegens staking." Verder wordt in stuk 11 vermeld dat de stad Antwerpen genoodzaakt is de afspraak te verzetten naar donderdag 14 februari 2019. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat niet hij de afspraak verzette maar weldegelijk de stad Antwerpen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat stuk 11 verzoekers naam vermeldt in de linker bovenhoek maar geen adres. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de brief van 5 februari 2019 in verband met de nieuwe afspraak inderdaad werd verstuurd naar verzoeker. Verzoeker toont bijgevolg aan dat hij niet op de hoogte was of kon zijn van deze nieuwe afspraak op 14 februari 2019.

Verzoeker kan ook worden bijgetreden waar hij wijst op zijn medewerking met de autoriteiten Zo heeft hij een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd en daarvoor zijn identiteitsgegevens overgemaakt. Op het door hem opgegeven adres werden twee woonstcontroles afgelegd die positief werden beoordeeld. Hij is steeds ingegaan op de uitnodigingen om te worden gehoord in het kader van het onderzoek van samenwoning.

De Raad merkt bovendien op dat de insinuatie dat verzoeker niet 'opdaagde' om een bevel om het grondgebied te ontvangen niet correct is aangezien op beide uitnodigingsbrieven niet wordt vermeld waarom hij wordt uitgenodigd en er geen sprake is van een ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt aldus aannemelijk dat het risico op onderduiken niet actueel en reëel is.

Zoals hoger aangegeven heeft het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Uitzonderingen op een algemene regel dienen restrictief te worden toegepast.

Prima facie maakt verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

De verweernota laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

2.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

Voorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. MOONEN